

I. KAPITOLA

Jakmile vyřešil Oldřich z Chlumu problémy v Nitře, vrátil se do vojenského tábora českého krále. Přemyslovi se zatím podařilo v bojích s novým uherským králem Ladislavem obsadit hrad Raab. Byl klíčem k tomu, aby mohl pokračovat v tažení dál. I když byly boje tvrdé a přišel o spoustu mužů, uherské ztráty byly nesrovnatelně vyšší. Poté, co Jindřich Kysecký zavraždil Přemyslova švagra Bélu Mačevského, český král už couvnout nesměl. Nemohl si dovolit ukázat slabost. Na to každý panovník dříve nebo později doplatil. Vládnout se muselo mečem, na němž byla krev nepřátel.

Každé vojenské tažení upevňovalo rytířského ducha. Bývalo zvykem pasovat při vhodné příležitosti na rytíře mladíky z urozených rodů, pokud si to svým chováním v bojích zasloužili. Tahle slavnost se odbyla na široké pláni pod mohutnými hradbami raabské pevnosti. Mezi mládenci, jimž král Přemysl třikrát poklepal mečem na rameno, a oni si připnuli pás značící rytířskou poctu, byl i panovníkův nemanželský syn Mikuláš. Měl nejvyšší čas. Bylo mu osmnáct let a již čtvrtým rokem vládl jako kníže v Opavě.

České oddíly poplenily široké okolí Raabu a chovaly se v odvetu stejně krutě jako nedávno uherské oddíly, když vpadly na jižní Moravu. Oko za oko, zub za zub. Čas krátkého oddechu končil a vše se chystalo k dalšímu tažení na Šoproň. Právě tehdy dorazila do Přemyslova

vojenského ležení znepokojivá zpráva. Německé panstvo nepřijalo jeho kandidaturu na trůn římského krále a místo něj zvolilo Rudolfa Habsburského. To byl samozřejmě důvod válečné operace okamžitě zastavit, protože události v říši byly důležitější. I když bylo Habsburkovi už téměř šedesát let a byl to muž bez většího majetku a vlivu, nedal se tenhle obrat v říšské politice podceňovat.

Oldřich z Chlumu konec vojenského tažení uvítal. Už se těšil domů, zvláště když obdržel od své ženy Ludmily z Vartemberka dopis, v němž si stěžovala, že by jejich jedenáctiletý syn Oldřich potřeboval pár pohlavků. I když slíbil, že bude meč používat jen k výcviku, nosí ho pořád a dvakrát už s pomocí několika ozbrojenců z hradní posádky svedl bitku s lapky. Naštěstí vždycky vítěznou. Ale takhle to dál nejde, končila Ludmila své psaní. To si sice Oldřich z Chlumu nemyslel, byl naopak na svého syna hrdý. Ve světě, v jakém žili, nebylo místa pro slabé a zbabělé. Jenže v životě nebyla jen mužská pravda. Chápal její strach a přemýšlel, jak to zařídit, aby ji nějak uklidnil, ale přitom syna dál vedl tak, jak to považoval pro jeho budoucnost za správné.

Nemile ho proto překvapilo, když se v jeho stanu objevil komoří knížete Mikuláše. Tvářil se vážně a tlumočil mu pozvání svého pána. Oldřichovi z Chlumu okamžitě došlo, že se po něm bude zase něco chtít. Někdy mu totiž byla jeho pověst skvělého vyšetřovatele spíše na škodu než k užitku. Kromě běžných zločinů v severních Čechách řešil navíc případy po celé zemi, které trápily krále Přemysla a občas i jeho krásnou manželku Kunhutu. Tu a tam pomohl i jeho nemanželským dcerám, ale pro jeho syna dosud nepracoval.